

A HEGYMEGI POLGÁRMESTERI HIVATAL LAPJA

● Kedves Hegymegiek! A település életében első alkalommal tarthatnak a kezükben egy olyan kiadványt, amely egy kicsit tükröt tart Önök elé, megmutatva azt, hogy mit lát egy olyan ember, aki életében először érkezik ebbe a faluba. Nem sok időt tölthettünk a festői környezetben lévő Árpád-kori településen, de igyekeztünk mindenhova eljutni.

A krónikák szerint már 1272-ben emlegették Hegymeg nevét, igaz akkor Hig-mugi írásmóddal, de találtunk Hegymegy, Hegmegi alakot is. Edelényből csodálatos 11 kilométeres kanyargós út vezet a faluhoz.

Az út minősége városokat megszégyenítő. Örömmel tapasztaltuk, hogy vezetés közben a gödrök helyett megcsodálhattuk az előttünk elterülő táj szépségét.

Jobbról éppen egy kissé már megkopott gémeskút mellett haladunk el, balra gyönyörű lankák, gondozott földek. Látszik, hogy akik itt élnek szeretik a földet, szeretik a növényeket, a környezetet. Véletlenül sem látni az út szélére kocsiból

KÖSZÖNTŐ

kidobott szemetes zsákot, vagy illegális szemétkerakót.

A közel százharminc lelkes faluba érve a környezet varázslatos szépsége szinte feledteti a látogatóval, hogy a településen sajnos nincs elég munkahely az ott lakók számára.

Aki dolgozni szeretne, az Edelényben- vagy Szikszón találhat nehezen munkát.

A helyiek igyekeznek minden lehetőséget megragadni életszínvonaluk megtartására, és javítására.

A falut irányító polgármester, és jól képzett csapata mindennap harcol a jobb létért.

Természetesen nem mindenki egyfelé tolná a szekeret, de végül azért minden kiigazodik.

Nagy vitáik nem lehetnek, a kis dolgokat pedig meg kell oldani a köz érdekében.

Képes összeállításunk célja a falu közösségi életének fejlesztése, felhívni a figyelmet arra, hogy bizony minden ember számít, és ez kiemelkedően fontos. Látogatásunk során nem volt alkalmunk minden egyes emberhez eljutni, azonban igyekeztünk összefoglalni a látottakat és hallottakat úgy, hogy mindenki érezze jó szándékunkat.

Kérjük fogadják olyan szeretettel ezt a próbálkozást, mint ahogy minket fogadtak a falujukban.

Gajdos Imre szerkesztő-riporter
Tóth Anikó lektor-fotós

A Polgármester

Riportom csakis úgy válhat hitelessé az olvasók számára, ha elárulom, hogy a polgármester úrral, Boschánszky Ivánnal bennünket bizony összekötnek a középiskolás diákevek, amelyeket a miskolci Földes Ferenc Gimnáziumban töltöttünk el. Felmerült bennem a kérdés, hogy mégis miről beszéljek egy kedves osztálytársammal, akiről a diákpados elhagyását követően is tudom a legfontosabb dolgokat: a tenni akarást, a jó szándékot, a közösség érdekeinek szem előtt tartását.

Honnan van ilyen sok információ? A gyermekkori barátság megmaradt, úgy érzem azok közé tartozunk, akik még igyekeznek tenni, alkotni és figyelemmel kísérik egymás életútját.

Iván barátommal ezúttal a szokottnál is hosszabban beszélgettünk, igyekeztem szinte szó szerint tárgyilagosan visszaadni a hosszúra nyúlt társalgás lényegét

„Honnan jött az ötlet, hogy elindulsz a polgármesterségért, hajtott valami, - mondjuk hatalomvágy?”

– Hirtelen jött az ötlet, a faluhoz való kötöttségem ismert volt a kedves feleségem helybéli születésű, és Anyósomnak is sokat segítettem a dolgaiban. Érdekes módon nagyon rövid idő alatt kellett döntenem, döntenünk, a családi tanács összeült, és egyet értettek az indulással. A kérdésedben érzek egy kis gonoszokdást, ami a hatalomvágyra utal, de őszintén megmondom inkább az mozgott, hogy tegyek valamit az emberekért. Aki ismer az tudja, nem tudok nyugton maradni, állandóan megyek csinálom a dolgaimat, sokszor többel is foglalkozom mint kellene. Még visszatérve a hatalomvágyra: egy ilyen kis faluban hatalomról beszélni butaság, milyen hatalmam lenne? Évi alig 12 millióból gazdálkodunk, önerőből szinte semmit nem tudunk megoldani, így nem mondhatom hogy „zsiros” állást szereztem. Visszakanyarodva az elejére, 2014-től töltöm be a pozíciót, mondjam azt: több-kevesebb sikerrel.

(FOLYTATÁS A 2. OLDALON)

A Polgármester

(FOLYTATÁS AZ 1. OLDALRÓL)

„Kezdjük akkor azzal, mit kellett megoldani, miben kellett változtatni?”

Anélkül hogy az elődjeimet vádolnám, vagy gyanúsítanám, sajnos rendetlenséget, káoszt találtam a hivatalban, főleg adminisztrációs hiányosságokat kellett felszámolni, ez nem kevés energiát emésztett fel. A gazdálkodásban nem volt minden rendben, bizony emiatt aggódtam eleinte, de sikerült rendbe hozni lassan a dolgokat.

„Hogyan sikerült ilyen körülmények után önkormányzati testületet összehozni?”

Nem volt könnyű, hiszen nem mindenki örült nekem és létezett egy ellenzék is, ma is létezik, de úgy érzem ha a falu érdekéről van szó, akkor azért ma is együtt tudunk dolgozni, kisebb-nagyobb viták után is. Testületi üléseken általában egységes vélemény alakul ki, de a viták nem mellőzhetők, hiszen azok segítenek az előrehaladásban. Az értelmetlen „csak azért se” szópárbajokat ki nem állhatom. Ezt már azért mindenki tudja aki ismer.

„Ugye ez nem azt jelenti, hogy a polgármester szava szent és sértetetlen?”

Véletlenül sem azt jelenti! Ha figyelted, hogy az emberekkel hogy beszéltek, akkor észrevehető, hogy meghallgatom a véleményüket, igyek-

szem megoldani a gondjaikat, és természetesen nem ragaszkodom a saját –esetleg téves-elképzelésemhez, ez fontos! Vannak viszont olyan esetek amikor a polgármester szava a döntő, ezek elkerülhetetlenek, de akkor vállalnom kell az ezzel járó felelősséget is.

„Gondolkodtál már azon hogy miért nem egységes a falu?”

Hogy miből fakad az egyfajta apró ellenségeskedés? Falun régi sérelmek, sokszor egy kerítésen átlógó faág miatt kialakuló vita húzódik generációkon keresztül, sokszor már igazán az érintettek sem tudják a harag gyökerét visszafejteni. Ezek feloldása majdnem lehetetlen feladat generációkon keresztül élnek a már sokszor-torzult emlékek: kire, és miért is kell haragudnunk? Ez egy majdnem kezelhetetlen tény, aki élt már kis településen az tudja hogy mire célzok. De tudjuk, a városban a negyedik emeletről folyamatosan porrongyot rázó szomszéd, vagy úgyte fúrós vasárnapi „barkácsmester” sem tartozik a kedvenceink közé.

„Akkor most könnyű, vagy nehéz itt polgármesternek lenni?”

Hogy könnyű-e egy kis faluban polgármesternek lenni? Ez nehéz kérdés: éppen a kevés lélekszám és elvándorlás miatt egyre kevesebb az olyan tanult vagy képzett ember akire számítani lehet egy komolyabb munka során. Ez nem az itteni emberek lenézése, vagy leértékelése, ez tény... az előregedő falvakban mindenhol ugyan az a helyzet, a miénk semmivel sem különb. Mint polgármester elmondhatom, hogy nincs hivatali időm, ezt itt mindenki tudja, aki akar megtalál reggel délben este, és az otthonom kapuja is nyitott a jó szándékú emberek előtt.

„Mit tudtál megoldani az eltelt 3 év alatt?”

Ahogy már említettem a beszélgetésünk elején, az évi 12 milliós költségvetés csak a megmaradáshoz elegendő, önerőből szinte semmit nem tudunk megoldani. Segít valamit a közmunkaprogram, de minden

pályázaton részt veszünk, amit csak látunk, amit találunk. Ebben nagy segítséget kapunk a jegyzőnkől. Most egy 40 és félmilliós csapadékvíz elvezető project valósulhat meg, és a kialakuló faluház energetikai átalakítása is megtörténhet. Nyertünk egy külterületi út építésére is 17 milliót. Ezek az összegek jelentős segítséget adnak majd a falu élhetőbbé tételéhez. A közelmúltban megoldottuk a ravatalozó befedését, rendeztük a környezetét, hogy méltó módon búcsúztathassuk el a földi élettől távozókat. Újjáépítettük a falu közepén lévő első világháborús szobrot, de málnást, gyümölcsöst, konyhakertet is kialakítottunk. Az 1,2 hektáros területet már sikerült bekeríteni is. Hegymeg rászoruló lakóinak napi egyszeri ingyenes étkezést tudunk intézni, ezt sokan örömmel fogadják.

„Mi az ami nem sikerült a 3 év alatt?”

Vannak dolgok amelyet másképpen csinálnék, ezek egyike a munkahelyteremtés, ebben szinte semmit nem tudtam előbbre lépni, sajnos rajtam kívül álló okok miatt. Jó lett volna ha idetelepül valami kisüzem és munkalehetőséget kínál, de nem sikerült.

„Maradtak még tervek?”

A legfontosabb számomra a templom rendbetétele. Templom nélkül nincs község, és nincs közösség! Egy bizonyos összeget a református egyházközség már megnyert az épület rendbehozatalára, nagyon reméljük hogy mielőbb sikerül a helyreállítás.

A postás nem csenget, hanem zenél...

A kistelepülések - egyik külvilággal összekötő legfontosabb kapcsolata a posta. Hegymegen délelőtt jelenik meg a fehér puttanos autó. Jellegzetes hangjára szép lassan előjönnek a lakók is a kert végéből ahol éppen még a zöldségekertet teszik rendbe az előző napi zivatar után. A konyhából már kiszivárog az utcára a gáztűzhelyen csendben készülő fejtett bablevés és füstölt csülök vendégcsalogató illata A mobilposta 16 éve indult be, Demkó Péter és Dudás Istvánnal naponta róják az utakat. Péter elárulja: már a dédapja, nagymama, anyósa, édesapja, édesanyja is postás volt. Az összeszokott párosnak mindenkire van egy jó, kedves szava. Mindent tudnak mindenkiről, hiszen sokszor jó, de olykor rossz híreket is kell hozniuk. Természetesen odafigyelnek arra is, hogy a többnyire idős emberek rendben vannak-e, nem szorulnak-e segítségre. A kis puttany is tartogat meglepetéseket, hiszen ilyen ma a világ- a postás nem csak levelet hoz, hanem üdítőt, édességet, mindenféle csoda dolgot elő tud varázsolni a jármű dobozából.

Falugondnok

A Petőfi utca egyik háza előtt találkozunk a falugondnoki busszal. A pályázaton nyert jármű csillog – villog, látszik rajta: szereti a gazdája. A gondnok Nagy Lajos éppen a szokásos apró szemlét végzi a gépkocsin. Fontos dolog ez, hiszen 2 éve szinte minden nap szolgálatba áll. A munkaideje reggel 7-től délután 3-ig tart, de ezt nem mindig tudja betartani, ha szükség van rá akkor akár éjjel is volánhoz ül, hogy segítsen. Nagy dolog a falugondnokság, aki nem ismeri ezt a munkát az el sem tudja képzelni, mi mindenben tud segíteni a hétköznapi életben a helyieknek.

Reggel viszi az óvodásokat Tomorra, betegeket visz orvoshoz, időseknek bevásárol, gyógyszert vált ki, és intézi a kis település minden napos dolgait. Szereti a falut, biztonságosnak, nyugodtnak tartja. Érdekességként megemlíti: tavaly egyetlen rendőri intézkedésre nem volt szükség Hegymegen, ez ritkaság. Joggal elégedetlen viszont a mellékutak állapotával, félti a mindennapi kenyerét megkereső járművét.

A SEGÍTSÉG MINDIG JÓL JÖN

A falu egyik legidősebb lakója Beke Miklós 1936-ban született, negyven évvel dolgozott az edelényi bányában. A kemény munka megetté a testét, nehezen tud mozdulni, egyetlen közlekedési eszköze a kis kerti traktor, amely éppen reparálásra szorul. Kísérőnk a fa-

A „KÖZPONT”

Némethné Fodor Szilvia. 2013 január 1-től vezeti a közös önkormányzati hivatalt jegyzőként, amelyhez 8 település tartozik Borsodszirák székhellyel. Igazából két völgy tartozik hozzánk az egyik oldalon Nyomár, Hangács, a másik oldalon Hegymeg Damak, Irota, Lak, és Tomor települések. A feladat és

munka szerzeágazó, hiszen minden településnek más a gondja, mások a körülményeik. Ma már teljes egészében a települések üzemeltetésére a képviselő testületek munkájára tudunk összpontosítani és természetesen a pályázatokra. A legtöbb falu testületi ülésén jelen tudok lenni, így közvetlenül kapom az információkat. Mindig újszerű feladataink támadnak, most például folyamatban van egy csomó pályázatunk és azzal vagyunk elfoglalva. Hegymeg településen például csapadékelvezető rendszert építéséhez nyertünk pénzt, de jelentős értékű energetikai pályázatunk is él. A hozzánk tartozó települések polgármestereivel napi kapcsolatban vagyunk, élvezzük a bizalmukat.

A Polgármesteri Hivatal Hegymeg

A kívülről csodálatos templom, a harangláb és a közelmúltban elkészült hősi emlékmű szomszédságában, rendezett, parkosított régies, de minden részében felújított épület áll. A kapunál, a sokunk által már csak fényképen látható nyilvános telefonfülke árválkodik. Ma a mobiltelefonok világában nem úgy tűnik mintha gyakran használnák. A szerényen, de modernül felszerelt irodában Tóth Zoltánné adminisztrátor fogad bennünket. Böven akad dolga, az időskori ebédosztástól kezdve az orvosi ellátás megszervezésében, a gyógyszerek beszerzésében a falugondnokkal együttműködve segítenek az oda fordulókhöz. A település lakói szívesen fordulnak a hivatalhoz, egyfajta összekötő kapocsnak tekintik a közeli Edelény felé. Ügyes-bajos dolgaik elintézéshez megfelelő támogatást kapnak. Ide mindenki szívesen betér, akár egy két kedves szóra - mondja, hiszen egy nagy család vagyunk.

lu polgármestere rögtön megoldást is talál arra, hogy hogyan kerülhet a szervizbe a piros négykerekű. Beszélgetésünkbe bekapcsolódik a feleség Juli-ka is, aki örömmel újságolja el, hogy a polgármesteri hivatal krumplival, hagymával tojással

segíti az idősebbeket, de a tüzelő aprításban is segítséget kapnak de nincs olyan ünnep amelyen ne kedveskednének ajándékkal a település lakóinak.

Arra a kérdésre, hogy mit szeretnének változtatni a faluban, igazából nem kaptunk választ, úgy érzik jó lenne ha a fiatalok visszatérnének, ugyanis a jelenlegi 130 lakó helyett húsz-harminc évvel ezelőtt mintegy háromezren éltek itt.

Tény hogy munkahely nincs, és a jelenlegi lakók majd negyven százaléka hátrányos helyzetű romákból áll.

KELL A TEMPLOM!...

Takáros, gondozott épület előtt fékez a – munkánkat segítő terrepjáró. A ház előtt szépen gondozott virágok között fogad bennünket Szalontai Józsefné, aki tizenkét éve a helyi református közösség gondnoka. Beszélgetésünk természetesen azonnal a templomra irányul. A legnagyobb

bánata a település közepén valamikor az 1800-as évek derekán épült templom rettenetes állapota. Benéztünk, valóban megdöbbentő a belső tér. A rossz tetőszerkezet miatt a padlásra beköltözött több száz galamb teljesen tönkretette a belső teret, a mennyezet éppen hogy nem szakad be, az ürülék mindent ellep. Még megmenthető állapotban árválkodnak a –valaha szebb napokat látott üléspadok, a karzat. A nap besüt az ablakon, de szomorúan látja a jelenlegi állapotokat. A mára már alig harminc főre csökkent református közösség átmenetileg már tíz éve a gyülekezeti teremben tartja a lelki tisztulás óráit. A gondok dolga a takarítás, sokszor az apróbb javítás, de az énekszó sem áll távol tőle, szinte minden dalt ismer. Az igazi nagy álom a templombelső felújítása, erre már jelenleg egy hétszázezer forintos pályázat él és reménykednek a kedvező elbírálásban.

A szőlőhegyen

Csontó Ferencsel és feleségével a szőlőhegy tetején találkozunk. Pillanatok alatt előkerül a frissen sült omlós pogácsa, nem lehet megállni hogy ne kóstoljuk meg. A gazda kicsit elkeseredve mutatja az amúgy katonás rendben sorakozó szőlőtőkét, amelyeken sajnos itt-ott látszik az időjárás kellemetlen hatása. A természettel nehéz felvenni a harcot. Kicsit sajnálja hogy a mai fiatalok

elszoktak a munkától, bár tudja hogy sokat tanulnak, okosodnak, de a kétkezi munkát már nem ismerik. A munkára nevelést fontosnak tartja, de tudja, hogy ez nagyon nehéz feladat. A megritkult falu 64 házának egy része ma már üresen várja az olcsón, szép helyen otthont keresők érdeklődését. Elárulja csendben, hogy a közeli Szlovákiából már érdeklődnek az ingatlanok iránt, ez némi reményt nyújt ahhoz hogy a falu ne haljon ki teljesen. A kedves feleség búcsúzóul még csomagolni szeretne nekünk a pogácsából. Álszerénységből nem fogadjuk el. Pedig nagyon finom volt.

Kedves Hegymegiek! Fogadják szeretettel a polgármesterük első ilyen próbálkozását, melyhez a magunk módján hozzájárultunk. Mi úgy érezzük, hogy igaz a mondás: „A szó elszáll, az írás megmarad!” Talán ez a néhány sor, a fényképek bekerülnek a konyhaasztal fiókjába és előveszik majd, ha a távolban élő gyerekek, rokonok hazalátogatnak: „Íme nekünk már újságunk is van!” Nem szerettünk volna semmilyen más nyomdaterméket utánozni, azt próbáltuk visszaadni amit láttunk. Kérjük hogy véleményét javaslatát jutassa el a Polgármesteri Hivatalhoz, legyen az jó, vagy rossz. Nem tudjuk ma még hogy lesz-e folytatás, ez Önökön Hegymegieken múlik. Szeretettel: **Gajdos Imre** szerkesztő-riporter, **Tóth Anikó** lektor-fotós.

Kiadásért felelős: Hegymegi Polgármesteri Hivatal